

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **P. K.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen JUDr. Andreou Židovou, advokátkou,
sídlem Bělehradská 3347/7, 434 01 Most,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupen Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2020, č. j. KUUK/021016/2020/SCKZU,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 7. 2. 2020, č. j. KUUK/021016/2020/SCKZU, se pro vadu řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2020, č. j. KUUK/021016/2020/SCKZU, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny (dále jen „městský úřad“) ze dne 6. 9. 2019, č. j. MULNCJ 65816/2019. Tímto rozhodnutím městský úřad shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 24. 3. 2019 kolem 20:00 hodin v obci X u domu č. p. X úmyslně jinému ublížil na zdraví, neboť fyzicky napadl H. K. (dále jen „poškozená“) tak, že se sápal po jejím obličejí a udělal jí škrábance na krku, přitom jí shodil brýle v hodnotě 3 100 Kč, které tím poškodil. Žalobce poškozené svým jednáním způsobil zranění (kontusi a hematoma ramene, škrábance v oblasti krku), se kterým byla v pracovní neschopnosti od 25. 3. 2019 do 30. 4. 2019, a v důsledku napadení jí vznikla ušlá mzda ve výši 4 744 Kč. Městský úřad zároveň shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o některých přestupcích, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 24. 3. 2019 kolem 20:00 hodin v obci X úmyslně způsobil škodu na cizím majetku, neboť rozbil skleněnou výplň dveří rodinného domu č. p. X H. a L. K. a natrhl tričko L. K. (dále jen „poškozený“), když se s ním postrkoval.
2. Za uvedené přestupky městský úřad podle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 8 odst. 4 zákona o některých přestupcích uložil žalobci pokutu ve výši 1 000 Kč a současně mu podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dále městský úřad podle § 89 odst. 2 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky uložil žalobci povinnost nahradit poškozené dva dílčí nároky na náhradu majetkové škody ve výši 7 844 Kč. Městský úřad zároveň podle § 89 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky odkázal poškozeného se třetím dílčím nárokem na náhradu škody v částce 190 Kč, kterou činila hodnota zničeného trička, a oba poškozené se zbývajícím čtvrtým dílčím nárokem na náhradu škody v částce 25 000 Kč za poškozené dveře k civilnímu soudu.
3. Žalobce současně v žalobě navrhoval, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

4. V žalobě žalobce předeslal, že obsah svého odvolání ze dne 23. 10. 2019 činí svými tvrzeními i v této žalobě. Žalobce nesouhlasil s tím, že by se dopustil úmyslných přestupků, popřel, že by fyzicky napadl poškozenou, a nesouhlasil s původem jejích zranění a s tím, že bylo prokázáno, že by způsobil poškození brýlí poškozené. Nesouhlasil také s tím, že jeho výpověď byla vyhodnocena jako nedůvěryhodná, aniž by to bylo řádně odůvodněno, ani s tím, že poškozená neměla důvod k tomu, aby za útočníka označila někoho jiného, ani s tím, že svědek Jirotka byl označen za nedůvěryhodného bez objektivního důvodu.
5. Žalobce konstatoval, že žalovaný se nevypořádal s jeho důkazními návrhy, když kamerové a zvukové záznamy zůstaly zcela opomenuty, a nebyla vyslechnuta ani jeho manželka, ačkoli byla přímým účastníkem konfliktu. Podotkl, že z policejních úředních záznamů a z kamerových záznamů je patrné, že konflikt vyvolala poškozená svými vulgárními Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nadávkami směřovanými na adresu jeho manželky. Konstatoval, že to byla poškozená, kdo přistoupil k žalobci a napadl jej. Žalobce zpochybnil věrohodnost tvrzení poškozené a dodal, že žalovaný nezkoumal míru zavinění poškozené na celém konfliktu, ani možnost, že se žalobce jen bránil.

6. Žalovaný podle žalobce opomenul návrh na výslech ošetřujícího lékaře a návrh na vypracování znaleckého posudku týkajícího se zranění, které měla při konfliktu utrpět poškozená. Zdůraznil, že se jednalo o vzájemný konflikt, nikoli o jednostranné napadení z jeho strany. Žalovaný však při hodnocení vycházel toliko z lékařských zpráv ošetřujícího lékaře, kde jsou obsaženy jednostranné informace sdělené výhradně poškozenou. Pravdivostí a objektivitou těchto informací se však žalovaný podle žalobce nezabýval, ačkoli bylo namístě zjistit, zda si poškozená nezpůsobila svá zranění sama, když napadala žalobce.
7. Žalobce odmítl, že by dveře u domu poškozených poškodil úmyslně. Vysvětlil, že dveře poškodil náhodou, když zakopl a narazil do nich. Dodal, že následně své jednání napravil, když dveře opravil (pokud měla poškozená za to, že oprava nebyla provedena řádně, měla jej o tom vyrozumět, a nečekat až na jednání o přestupku). Podle žalobce učinil žalovaný závěr o jeho úmyslu poškodit dveře toliko na základě tvrzení poškozených, kteří však samotné žalobcovo jednání poškozující dveře neviděli; úmysl žalobce poškodit dveře tedy nebyl prokázán.
8. Žalovaný podle žalobce neodstranil rozpory ve výpovědích poškozené ohledně škody způsobené na jejích brýlích. Podotkl, že před policejním orgánem poškozená uvedla, že neví, jak k poškození brýlí došlo; při jednání o přestupku však tvrdila něco jiného. Podle žalobce se správní orgány bez odůvodnění, proč uvěřily verzi poškozené z jednání o přestupku, a bez požadavku na vysvětlení rozporů přiklonily právě k verzi z jednání o přestupku. Žalobce zdůraznil, že nebylo prokázáno, že brýle poškozené poškodil on. Uzavřel, že se žalovaný uvedenými tvrzením nezabýval, situaci špatně vyhodnotil a rozhodl v rozporu se zákonem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že napadené rozhodnutí obsahuje důvody, pro které posoudil žalobcovo jednání jako úmysl nepřímý. Konstatoval, že skutečnost, že žalobce napadl a zranil poškozenou, bylo prokázáno výpovědí poškozeného, lékařskými zprávami a policejní fotodokumentací. K namítanému posouzení žalobcovy výpovědi jako nevěrohodné žalovaný poznamenal, že z šetření Policie České republiky vyplynulo, že mezi rodinami poškozených a žalobce panují dlouhodobě neutěšené vztahy, přičemž v den přestupku došlo mezi žalobcovou manželkou a poškozenou k hádce a vulgárním nadávkám ze strany poškozené. Vzhledem k takto vyostřené situaci bylo podle žalovaného nepravděpodobné, že by žalobce přišel v klidu ke dveřím poškozených, neúmyslně je rozbil, a poté napadl poškozenou. Žalovaný dodal, že skutečnost, že žalobce byl útočníkem, prokázaly svědecké výpovědi poškozeného a poškozené, jelikož žalobce se nacházel v jejich domě. Výpověď svědka J. se podle žalovaného lišila od výpovědi poškozené a poškozeného, jejichž výpovědi potvrdily lékařské zprávy. Doplnil, že o žalobcem tvrzeném napadení ze strany poškozené nebyly doloženy žádné důkazy. Žalovaný zdůraznil, že původcem zranění poškozené byl prokazatelně žalobce, o čemž svědčí i lékařská zpráva o ošetření poškozené z následujícího dne po incidentu. Ohledně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příčiny poškození brýlí poškozené se žalovaný přiklonil k výpovědi poškozené, že brýle byly poškozeny v důsledku jednání žalobce, jenž poškozenou napadl v horní části těla a brýle jí shodil; tuto skutečnost potvrdila policejní fotodokumentace zachycující poškrábání skel brýlí. Žalovaný uzavřel, že k postupu městského úřadu při vypořádání námitek a důkazních návrhů se vyjádřil v napadeném rozhodnutí, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud konstatuje, že žalobce v žalobě uvedl, že obsah jeho odvolání ze dne 23. 10. 2019 činí tvrzeními v předmětné žalobě. Takovýto odkaz však podle názoru soudu nezakládá povinnost soudu vypořádat se s odvolacími námitkami, jako by to byly žalobní body. V této souvislosti zdejší soud upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, podle kterého je každý žalobce povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami, a pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. Zdejší soud dále zdůrazňuje, že nestačí jen zopakovat argumentaci přednesenou v odvolacím řízení nebo na ni obecně (souhrnně) odkázat, neboť žaloba by měla primárně reagovat na napadené rozhodnutí o odvolání. Odvolací námitky směřují proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (zde městský úřad) a logicky nemohou být reakcí na to, jak ně samotné odpověděl odvolací orgán (žalovaný). Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce domýšlel a dotvářel jeho odvolací námitky do podoby odpovídající tomu, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předmětem soudního přezkumu je až vlastní rozhodnutí o odvolání. Je proto třeba, aby žalobce tvrzené důvody nezákonnosti v žalobě explicitně uvedl, jak ukládá § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 5 Afs 59/2008-79), případně aby odkazy na svá dřívější podání formuloval tak, že budou směřovat ke konkrétnímu popisu konkrétního skutkového děje či okolností, resp. na konkrétní argument. Odkaz užitý žalobcem však nesměřoval ke konkrétní argumentaci, jednalo se obecný odkaz na žalobcovo odvolání; takovýto odkaz nebyl podle názoru soudu dostatečně konkrétní, nepředstavoval žalobní bod, a proto se jím soud nezabýval.

14. Soud se nejprve zabýval námitkou důkazů údajně opomenutých ze strany žalovaného. K námitce, že zůstaly opomenuty kamerové záznamy svědčící o tom, že poškozená sama byla agresivním útočníkem, soud připomíná, že se jednalo o nahrávky, které poskytl M. J. a M. R. s tím, že zachycují až následnou slovní roztržku mezi poškozenými, žalobcem a svědky, přičemž samotný incident na těchto nahrávkách zachycen není. Předmětné záznamy tedy podle názoru soudu neměly pro objasnění skutečného stavu věci žádný význam a žalovaný nepochybil, pokud se jimi v napadeném rozhodnutí explicitně nezabýval. Stejně tak žalovaný nepochybil, když nevyslechl manželku žalobce jako svědkyni, jelikož nebyla přímým svědkem předmětného incidentu. Skutkům, jež byly žalobci kladeny za vinu, byli přítomni v jejich různých fázích toliko žalobce, poškozená, poškozený a svědek M. J. Svůj postup žalovaný řádně odůvodnil na straně 5 napadeného rozhodnutí odkazem na důvody, pro které městský úřad neprovedl výslech manželky žalobce (strana 4 rozhodnutí městského úřadu) a s nimiž se žalovaný ztotožnil. Žalovaný dále na straně 5 napadeného rozhodnutí přisvědčil důvodům neprovedení důkazů ohledně zhodnocení zranění poškozené, které městský úřad uvedl na straně 5 svého rozhodnutí, kde konstatoval, že není předpoklad, že by lékařské zprávy byly nějakým způsobem upravovány nebo vyhotoveny neodborně; znalecký posudek na zranění poškozené by navíc nebyl v souladu se zásadou hospodárnosti řízení. Soud proto uzavírá, že se žalovaný neopomněl vypořádat ani s navrženými důkazy žalobce na vypracování znaleckého posudku ohledně poranění poškozené či na provedení výslechu ošetřujícího lékaře poškozené.
15. Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích platí, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na zdraví.“*
16. Z § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 téhož zákona plyne, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně způsobí škodu na cizím majetku zničením nebo poškozením věci z takového majetku.“*
17. Podle § 15 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[p]řestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel*
 - a) *chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, nebo*
 - b) *věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn.“*
18. Další soubor žalobních námitek se týkal nesprávných skutkových zjištění žalovaného. Žalobce zpochybnil závěr žalovaného, že by úmyslně rozbil skleněnou výplň vstupních dveří u domu poškozených. Soud shledal, že důkazy o tomto skutku ve správním spisu tvoří toliko fotografie rozbitých vstupních dveří a výpovědi žalobce, poškozené, poškozeného a svědka Jirotky. Z uvedených důkazů lze podle názoru soudu učinit toliko závěr, že žalobce skleněnou výplň vstupních dveří u domu poškozených skutečně poškodil. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Není však již bez rozumných pochybností prokázáno, že by tak učinil úmyslně, jak dovodil žalovaný. Žalobce v žalobě, stejně jako při ústním jednání před městským úřadem uvedl, že skleněnou výplň vstupních dveří rozbil v důsledku zakopnutí o schod, přičemž jeho výpověď potvrdil svědek J. Poškození předmětné jednání žalobce neviděli, když se v daný moment nacházeli uvnitř domu, slyšeli toliko řinčení rozbitého skla. Soud uzavírá, že z žádného přímého důkazu či řetězce nepřímých důkazů obsažených ve správním spisu nevyplývá přímý úmysl žalobce rozbít skleněnou výplň vstupních dveří poškozených. Současně soud s ohledem na ústavní zásadu presumpce neviny a z ní vyplývající pravidlo *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného), k jehož aplikaci při správním trestání soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, nemůže akceptovat ryze spekulativní závěr žalovaného uvedený na straně 5 napadeného rozhodnutí, že žalobce rozbil skleněnou výplň dveří poškozených v přímém úmyslu, jelikož mezi jeho rodinou a rodinou poškozených panuje dlouhodobě napjatý vztah a žalobce se chtěl rozbitím výplně skleněných dveří revanšovat za slovní urážky své manželky ze strany poškozené. Soud tedy přisvědčil námitce žalobce, že se žalovanému nepodařilo prokázat přímý úmysl žalobce rozbít skleněnou výplň vstupních dveří poškozených, a uzavírá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu.

19. Poté se soud zabýval námitkami týkajícími se samotného fyzického konfliktu mezi žalobcem a poškozenými. Žalobce namítal, že poškozenou nenapadl, jednalo se o vzájemný fyzický konflikt, který poškozená vyvolala, avšak žalovaný míru jejího zavinění nikterak nehodnotil. Žalobce současně popíral, že by poškozená měla během konfliktu nasazený brýle, které se v jeho důsledku rozbily. Soud připomíná, že existují dvě navzájem si odporující verze popisu průběhu fyzického konfliktu mezi žalobcem a poškozenými. Verze žalobce podpořená výpovědí svědka J. tvrdí, že po rozbití skleněné výplně vstupních dveří u domu poškozených to byla právě poškozená, která po otevření vstupních dveří okamžitě fyzicky konfrontovala žalobce, přičemž neměla nasazený brýle, a později před domem poškozených se do konfliktu s žalobcem zapojil i poškozený. Verze poškozených praví, že poškozená stojící za vstupními dveřmi do domu poté, co uslyšela řinčení rozbitého skla vstupních dveří, skrz zbylou skleněnou výplň vstupních dveří spatřila žalobce, který po otevření vstupních dveří vstoupil do předsíně a okamžitě poškozenou fyzicky konfrontoval v horní části těla. Poškozený, který přišel ke vstupním dveřím o chvíli později, přivolan řinčením rozbitého skla, uviděl žalobce, jak napadá jeho manželku, přičemž jí začal bránit a žalobce vytlačil z předsíně před dům, kde byli následně odděleni svědkem J. Poškozená současně tvrdila, že v době incidentu měla nasazený brýle, které jí žalobce fyzickou konfrontací shodil a poškodil.
20. K tomuto soud konstatuje, že žalovaný postupoval správně, když posoudil výpovědi žalobce a svědka Jirotky jako nedůvěryhodné a přisvědčil výpovědím poškozené a poškozeného, neboť jejich verzi popisu incidentu svědčí další důkazy založené ve správním spisu. Jedná se především o daktyloskopickou stopu (č. 4) prsteníku levé ruky žalobce na vnitřní straně vstupních dveří nad klikou. Vstupní dveře poškozených se otvírají směrem dovnitř, přičemž jsou zavěšeny na levé straně při pohledu na dveře zvenčí. Výskyt předmětného otisku lze tudíž rozumně vysvětlit jedině tak, že žalobce alespoň částečně do předsíně vkročil a levou rukou uchopil z jeho pohledu pravou hranu otevřených vstupních dveří, což potvrzuje průběh incidentu tak, jak jej popsali poškození, a vyvrací tvrzení žalobce, že do domu nevkočil a byl napaden poškozenou. O újmě na zdraví poškozené

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 6. strana)

(škrábance pod krkem a pohmoždění ramene) svědčí lékařský záznam ze dne následujícího po incidentu, přičemž tento lékařský záznam je založen ve správním spisu. Soud zároveň shledal, že poranění nosu poškozené se poprvé objevuje až v lékařském záznamu ze dne 27. 3. 2019, tedy až třetí den po incidentu, a tudíž je nelze bez dalšího považovat za zranění způsobené napadením ze strany žalobce. To však nic nemění na shora uvedeném závěru, že žalobce poškozenou napadl. Opačnému tvrzení žalobce tedy soud nepřisvědčil. Zároveň soud dodává, že napadeným rozhodnutím byl z přestupku shledán vinný žalobce, nikoli poškozená. Námitka nedostatečného hodnocení míry zavinění poškozené na celém incidentu tedy byla v projednávané věci bezpředmětná, podstatné bylo toliko zavinění žalobce. Jelikož byla výpověď žalobce a svědka J. v části týkající se průběhu fyzického konfliktu shledána nedůvěryhodnou, nepřisvědčil soud ani tvrzení žalobce, že poškozené brýle poškozené nebyly poškozeny v důsledku jím započatého fyzického konfliktu. Ani tato námitka tudíž není důvodná.

21. Popsaná nedůvodnost uvedených žalobních námitek však nic nemění na tom, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, pokud jde o úmyslné rozbití skleněné výplně vstupních dveří do domu poškozených, nemá oporu ve správním spisu. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil a zároveň podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokátky [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou byla advokátka podle zvláštního právního předpisu povinna odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 7. strana)

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. března 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce